

בבית המשפט העליון

בש"פ 2525/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיבה: לורי שם טוב

בקשה (שנייה) להארכת מעצר, לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד נילי פינקלשטיין

בשם המשיבה: עו"ד יהונתן רבינוביץ

החלטה

1. לפניי בקשה שנייה להארכת מעצרה של המשיבה ב-90 ימים נוספים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מיום 05.04.2018, או עד למתן פסק דין, בתפ"ח 14615-04-17, בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו, לפי המוקדם.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המשיבה, ושני נאשמים נוספים – מרדכי לייבל וצבי זר (להלן: הנאשמים האחרים), הוגש כתב אישום מתוקן לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, המחזיק 120 אישומים. מכתב האישום עולה, כי הנאשמים הפעילו מערך אתרי אינטרנט ועמודים ברשתות החברתיות, בהם פרסמו, לכאורה, תכנים מכפישים ובוטים (לעיתים בעלי אופי מיני) כלפי עובדי ציבור ומתלוננים נוספים; פרטים מזהים אודות קטינים שבעניינם נערכו הליכי משמורת חשאיים; ועוד. לפיכך, מייחס כתב האישום למשיבה וליתר הנאשמים, ביצוע מספר רב של עבירות, ובהן: הטרדה מינית; התחזות כאדם אחר; פגיעה בפרטיות; עבירות מחשב; העלבת עובד ציבור; לשון הרע; ופרסומים מזיקים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיבה, ואת שני הנאשמים הנוספים, עד לתום ההליכים במשפטם. בבקשה נטען, כי ברשות המבקשת ראיות לכאורה, להוכחת אשמתה של המשיבה. עוד טענה המבקשת, כי קיים יסוד סביר לחשש שהמשיבה תסכן בטחונו של אדם כמו גם את בטחון הציבור, על פי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. בנוסף, סברה המבקשת, כי נגד המשיבה קמה עילת מעצר נוספת, על פי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, בשל חשש ממשי כי שחרורה יביא להימלטותה מהדין. לשיטת המבקשת, החשש לשיבוש הליכי משפט אף מתעצם נוכח אישומי המרמה המיוחסים למשיבה, והחשד כי המשיבה יצאה מן הארץ תחת זהות בדויה בשנים 2011 ו-2014. בהמשך לכך, טענה המבקשת, כי ניתן ללמוד מעברה הפלילי של המשיבה, כי "עסקינן במשיבה אשר מורא החוק איננו מרתיעה מלשוב ולבצע עבירות בכלל, וכלפי עובדי ציבור בפרט". לאור האמור, הוסיפה המבקשת וטענה, כי אין חלופה ראויה למעצרה של המשיבה, וכי על בית המשפט להורות על מעצר המשיבה עד לתום ההליכים במשפטה.

4. בדיון שהתקיים ביום 16.05.2017 בבית המשפט המחוזי, טען ב"כ המשיבה כי היא מוחזקת במעצר לא חוקי, וזאת לנוכח העובדה שחלפו למעלה מ-30 ימים מאז הוגש כתב האישום בעניינה, ובית המשפט האריך את מעצרה מבלי שנקבע כי קיים רף ראייתי מתאים להמשך המעצר. ב"כ המשיבה טען עוד, כי טרם בוצעה הקראה כדין של כתב האישום למשיבה. לאחר שבית המשפט המחוזי דחה את טענות ב"כ המשיבה, הוגש ערר על החלטה זו לבית משפט זה, אשר נדחה על ידי השופט ע' פוגלמן (בש"פ 4105/15 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל (22.05.2017)).

בדיון שהתקיים ביום 23.05.2017, ביקש ב"כ המשיבה לשחרר את המשיבה ממעצר, בשל העובדה כי חומרי חקירה רבים לא הועברו לידיה. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה, ועל החלטה זו הוגש ערר לבית משפט זה, אשר נדחה על ידי, ביום 09.07.2017 (בש"פ 4311/17 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל (09.07.2017)).

במסגרת דיון שהתקיים בחודש ספטמבר 2017, הסכים ב"כ המשיבה לקיומן של ראיות לכאורה נגד המשיבה. בהמשך, טען ב"כ המשיבה לעניין עילת המעצר, וביקש כי יוגש תסקיר שירות מבחן בעניינה של המשיבה, אשר יבחן את האפשרות לשחרורה של המשיבה לחלופת מעצר. לאור האמור, הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר מבחן בעניינה של המשיבה, בהדגישו כי "אל לה למשיבה לפתח ציפיות". בתסקיר המבחן, מיום 03.10.2017, הבהיר שירות המבחן, כי:

"ללורי קיים קושי בקבלת סמכות חיצונית, על אף שביכולתה להתנהל באופן רציונאלי מתוך שיקולים של רווח והפסד. בהקשר זה, להערכתנו, תהיה מסוגלת בעיתוי הנוכחי לעמוד בגבולות של מעצר בית, לאור הבנתה את המחיר הכבד שמשלמת בהיותה במסגרת מעצרה. יחד עם זאת, לא ברורה מידת יכולתה ומחויבותה להימנע מפעילות במרחב החברתי, שיכולה ליצור מצבי סיכון, בהם היא עלולה להפעיל לחץ, לנצל ולהשפיע על אחרים, במטרה להשיג את מטרותיה".

בהמשך, ציין שירות המבחן, כי "במקרה זה, קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות דומה בעתיד, שכן ללורי נטייה להתנהלות אובססיבית, אגרסיבית וחסרת גבולות, שבאה לידי ביטוי גם בהפגנת צרכי שליטה גבוהים באחר וביכולת להפעיל אחרים למען השגת מטרותיה". כמו כן, שירות המבחן נפגש עם המפקחים שהציעה המשיבה: בן זוגה מר משה שלם; הגב' עדי ליכטנשטיין; והגב' עופרה, ומסר כי "מערך הפיקוח המוצע אינו מותאם לדמת הסיכון המוערכת ולא יוכל להוות מענה הולם לסיכון הפוטנציאלי להישנות מעורבות בעבירות נשוא הדיון וביכולת לעמוד בתנאים ובמגבלות השחרור". לאור האמור, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורה של המשיבה לחלופת מעצר.

5. בדיון שהתקיים ביום 10.10.2017 בבית המשפט המחוזי, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הדיון לצורך קבלת תסקיר משלים בעניינה של המשיבה, על מנת לאפשר לה להציג בפני שירות המבחן מפקחים נוספים. בית המשפט המחוזי דחה את בקשת ב"כ המשיבה, וקבע כי יש לשמוע את טיעוני המשיבה והנאשמים הנוספים במאוחד. ביום 16.10.2018, הגיש שירות המבחן, תסקיר מעצר משלים בעניינה של המשיבה, במסגרתו נמסר כי שני המפקחים הנוספים שהוצעו על ידי המשיבה: הגב' גליה קהא ומר מיכאל פלג, אינם יכולים להחשב כמפקחים מתאימים. לפיכך, מסר שירות המבחן, כי אין בידו להמליץ על שחרור לחלופת מעצר, אשר תיתן מענה הולם לסיכון הפוטנציאלי הגבוה להישנות מעורבותה של המשיבה בעבירות שיוחסו לה ויכולתה לעמוד בתנאים ובמגבלות שחרור ממעצר.

יצוין, כי ביני לביני, דחה בית המשפט המחוזי בקשות מטעם הנאשמים האחרים, לעיון בחומרי חקירה והשבת תפוסים.

6. בדיון נוסף שהתקיים ביום 26.10.2017, ביקש ב"כ המשיבה לשחררה לחלופת מעצר, חרף האמור בתסקירי שירות המבחן. בו ביום, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת ב"כ המשיבה, והורה על מעצרה של המשיבה ושל שני הנאשמים הנוספים, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינם. בהחלטתו, עמד בית המשפט המחוזי על המסוכנות

הנשקפת מן המשיבה והנאשמים הנוספים, ובלשונו: די לי בריבוי האישומים המיוחסים להם יחדיו בגין פרסומים בוטים ופוגעניים, על מנת לקבוע כי מסוכנותם הנשקפת ממעשיהם עולה, כשלעצמה, כדי מידה גבוהה שאין בחלופת מעצר להפיגה או להפחית ממנה במידה המתקבלת על הדעת".

7. על החלטה זו, הגיש ב"כ המשיבה ערר לבית משפט זה ולאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, קיבל ב"כ המשיבה את המלצת בית משפט זה (השופטת ע' ברוך), לפיה המשיבה תופנה אל שירות המבחן, על מנת שתבטן האפשרות לשחררה לחלופת מעצר, תחת פיקוחם של מפקחים שיאושרו. לאור האמור, חזר בו ב"כ המשיבה מן הערר והערר נמחק (בש"פ 8872/17 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל (22.11.2017)).

8. בעקבות דיון זה, הגיש ב"כ המשיבה, ביום 11.12.2017, בקשה לעיון חוזר בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, מיום 26.10.2017. במסגרת הבקשה, התבקש בית המשפט המחוזי להורות על הגשת תסקיר מבחן משלים בעניינה של המשיבה, לאחר בחינת המפקחים המוצעים, וזאת בהתאם להצעת בית משפט זה. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה, והורה לשירות המבחן לבחון את המפקחים המוצעים על ידי המשיבה. יחד עם זאת, הדגיש בית המשפט המחוזי, כי אין בהחלטה זו כדי להצביע על תוצאות ההליך בעניינה של המשיבה.

9. ביום 20.12.2017, הגיש ב"כ המשיבה "בקשה לשינוי מועדים ולתכנית עבודה חדשה בפני בית המשפט הנכבד", וזאת בשל הצורך בלימוד חומרי החקירה ואיתור מומחים מטעם ההגנה. בית המשפט המחוזי קבע, כי הבקשה תובא לדיון במסגרת הדיון הקבוע בפניו, ביום 31.12.2017. במסגרת הדיון שהתקיים באותו מועד, ביקש ב"כ הנאשם 3 לפסול את כב' השופט ב' שגיא מלשכת בדין, וביום 02.01.2018, נדחתה בקשתו.

10. בחלוף תשעה חודשים ומאחר שטרם הסתיים משפטה של המשיבה, הגישה המבקשת בקשה ראשונה להארכת מעצרה בתשעים ימים נוספים. במסגרת החלטתי, מיום 07.01.2018, קבעתי כי אין מקום ליתן בשלב זה החלטה לגופו של עניין בבקשת המבקשת להארכת מעצרה של המשיבה, וזאת לנוכח העובדה ששירות המבחן עודנו שוקד על הכנת תסקיר משלים בעניינה של המשיבה, שלאחריו יתקיים דיון בבית המשפט המחוזי. בהמשך לכך, קבעתי כי המשיבה תימצא במעצר עד להחלטה אחרת; וכי המבקשת תגיש הודעת עדכון לבית המשפט לגבי תוצאותיו של ההליך בבקשה לעיון חוזר, ועם קבלתה יוחלט על דרך הטיפול בבקשה.

11. ביום 03.01.2018, הוגש תסקיר מבחן משלים בעניינה של המשיבה, בו נאמר כי שתי החלופות המוצעות – ביתה של הגב' שרה שמיר, תחת פיקוח הגב' נירה מזרחי ומר פנחס סולש; ודירתה של הגב' רחל ינאי, תחת פיקוח מר עזריאל לדברגר, מר יצחק גור, הגב' מרים אוחנה, מר מיכאל בן אבו ומר איליה שמולביץ', אינן יכולות ליתן מענה לסיכון הפוטנציאלי הגבוה הקיים בעניינה של המשיבה, לנוכח היעדר היכרות, ולו היכרות בסיסית, של מרבית המפקחים עם המשיבה.

יצוין, כי בעדכון שהוגש מטעם שירות המבחן, ביום 08.01.2018, נמסר כי בטרם נשלח התסקיר לבית המשפט פורסמו התבטאויות פוגעניות ברשת הפייסבוק על אודות קצין המבחן עורך התסקיר, אשר גררו תגובות מסלימות בדבר קיומם של מניעי נקמה ושימוש בתסקיר שקרי.

12. לאחר שהדיון בבקשה נדחה מספר פעמים לבקשת ב"כ המשיבה, הועברה לידי המבקשת, ביום 13.03.2018, חוות דעת מאת "התחלה חדשה – מרכז טיפול ואבחון לאוכלוסיות עוברי חוק" (להלן: חוות הדעת הפרטית), אשר הוגשה מטעמה של המשיבה. במסגרת חוות הדעת הפרטית נבחנו 9 מפקחים, אשר מרביתם נדחו בעבר על ידי שירות המבחן, ולבסוף הומלץ כי המשיבה תשוחרר למעצר בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח אנושי. בחוות הדעת הפרטית נמסר, בהקשר זה, כי:

"הגב' נחמה דראב ברקוביץ' היא המתאימה מכולם לניהול מערך הפיקוח על לורי. עוד התרשמנו כי רוב המפקחים המוצעים מתאימים לתפקיד ויוכלו לקחת חלק בתורנות שתנוהל על ידי הגב' נחמה דראב ברקוביץ' כאמור. לא התרשמנו כי העובדה שחלק מן המפקחים אינם מכירים את לורי אישית צריכה לעמוד להם ולה לרועץ, מאחר ורמת המחויבות שלהם היא גבוהה מחד גיסא, אולם אינם מצויים בהזדהות רגשית עם לורי מאידך גיסא. התרשמנו כי גם בן זוגה יכול לשמש כמפקח אנושי בשעות שאינו עובד... למעט הגב' ענקרי, המפקחים המוצעים האחרים מתאימים, להתרשמותנו, לתפקיד".

13. ביום 22.03.2018, נשמעו טענות הצדדים ביחס לבקשת המשיבה לעיון חוזר בשאלת מעצרה. לאחר זאת, קבע בית המשפט המחוזי, כי טרם הגיעה העת לדון בחלופות המעצר המוצעות על ידי המשיבה במסגרת הבקשה לעיון חוזר ובחוות הדעת הפרטית שהוגשה מטעמה; וכי על שירות המבחן לבחון את החלופות המוצעות, לרבות את האמור בחוות הדעת הפרטית שהוגשה על ידי המשיבה. לאור האמור, ובשים לב לתקופת המעצר הארוכה בה נתונה המשיבה במעצר, הורה בית המשפט המחוזי כי

שירות המבחן יגיש את התסקיר המשלים בתוך שבועיים ימים, ודחה את המשך הדיון ליום 08.04.2018.

למען שלמות התמונה, יצוין כי הנאשמים האחרים שוחררו למעצר בית בבית הוריהם, כפי שהומלץ על ידי שירות המבחן, וזאת לאחר שהעררים שהוגשו לבית משפט זה התקבלו (בש"פ 9227/17, ובש"פ 9132/17).

14. ביום 26.03.2018, קבעתי בהחלטתי כי מאחר שתקופת 90 הימים שהתבקשו על ידי המבקשת, במסגרת הבקשה הראשונה להארכת מעצרה של המשיבה, מגיעה לידי סיום בקרוב, ובהינתן העובדה כי הוגשה בקשה חדשה להארכת מעצרה של המשיבה, יוארך המעצר ב-90 ימים החל מיום 6.1.2018, כמבוקש.

יצוין, כי לאחר הגשת בקשתה השנייה של המבקשת להארכה מעצרה של המשיבה בתשעים ימים נוספים, ביום 12.04.2018, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת המשיבה לעיון חוזר בהחלטתו מיום 26.10.2017, במסגרתה קבע כי לא תסכון בעניינה כל חלופת מעצר. בית המשפט המחוזי קבע, בהקשר זה, כי "מסוכנותה של המבקשת [המשיבה] גבוהה ומידתה לא פחתה, וזאת אף נוכח נטיותיה האישיותיות וההתנהגותיות כפי התרשמות שירות המבחן בתסקירו הקודם", וכי יש בכך, הלכה למעשה, כדי לסתום את הגולל על הבקשה לעיון חוזר. חרף זאת, ולנוכח החלטתו של בית המשפט המחוזי, מיום 22.03.2018, המשיך בית המשפט לבחון היתכנותה של חלופת מעצר שיהא בה ליתן מענה, באופן מניח את הדעת, למסוכנותה של המשיבה ולחשש להשפעה על עדים. לאחר זאת, הבהיר בית המשפט המחוזי, כי הגם שאין להתעלם מחוות הדעת הפרטית שבידי ההגנה, הרי שמקום בו לא קיימים טעמים כבדי משקל לסטות מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, יש להעדיפה. בית המשפט המחוזי ציין, בהקשר זה, כי:

"מתוך שאני בוחן את הנימוקים שביסוד המלצת המומחים מטעם ההגנה אל מול הנימוקים שביסוד המלצת שירות המבחן כי המפקחים המוצעים אינם מתאימים למשימת הפיקוח, אני סבור כי נימוקים אלה של שירות המבחן הם תוצאה של בחינה מקיפה ומעמיקה יותר את המפקחים לרבות בעניין הזדהותם ומעורבותם בפעילותה של המבקשת [המשיבה] ויכולתם לשמש דמויות בעלות סמכות משמעותית ולמנוע מצבי סיכון. בהמלצת שירות המבחן הובאה בחשבון הזדהותם של מר משה שלם וגב' נחמה דראב ברקוביץ עם עמדותיה של המבקשת [המשיבה] ומעורבותם בפעילותה. למותר לציין כי נתונים חשובים ומהותיים אלה לא באו לידי ביטוי בחוות דעת מומחי ההגנה אשר למעשה התעלמה מבחינתם".

בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי:

"נהיר כי לנוכח הסיכון הגבוה הנשקף מהמבקשת [המשיבה], והתרשמות שירות המבחן מקשייה בקבלת סמכות חיצונית ומיכולתה לנצל ולהשפיע על אחרים במטרה להשיג את מטרותיה הרי שמפקח מוצע אשר אינו מכיר את המבקשת [המשיבה] ואת מורכבות מצבה ונטייתו לסייע לה נובעת ממניעים אלטרואיסטיים, אינו יכול אף הוא להוות גורם בעל סמכות. העובדה כי המפקחים המוצעים מגלים מחויבות כלפי המבקשת ומודעות לנדרש מהם בתפקיד מפקח, אינה מלמדת בהכרח על יכולתם לעמוד במשימה. מחויבות ללא יכולת להטיל מרות – אינה מספיקה. על יסוד כך, פסל כאמור שירות המבחן את התאמתם של המפקחים המוצעים. אני סבור, על כן, כי יש ממש בהמלצת שירות המבחן הנסמכת על נימוקים עניינים ומהותיים אלה".

בהמשך, הבהיר בית המשפט המחוזי, כי אין בידיו לקבל טענות שנטענו בעלמא נגד קצין המבחן, שיש בהן כדי להטיל דופי במקצועיותו וביושרו; וכי יש להבחין בין עניינה של המשיבה לבין עניינם של הנאשמים האחרים בתיק, אשר שוחררו למעצר בית. לאחר זאת, קבע בית המשפט המחוזי, כי יש לתת את הדעת למידת המסוכנות הנשקפת מהמשיבה, אל מול צפי להתמשכות ההליכים ולקושי של המשיבה להתכונן למשפטה, כשהיא נתונה במעצר מאחורי סורג ובריח. בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי בעניינה של המשיבה נעשו מאמצים רבים לאתר חלופה קונקרטיה שיהא בה כדי לעמוד בדרישת החוק ולהלום את מסוכנותה, אולם, בסופו של יום, לא נמצאה חלופה כזו. לאור האמור, נדחתה הבקשה לעיין מחדש בהחלטת המעצר.

הבקשה להארכת המעצר בתשעים ימים נוספים

15. ביום 25.03.2018, הגישה המבקשת בקשה שנייה להארכת מעצרה של המשיבה, בתשעים ימים נוספים, החל מיום 05.04.2018. בבקשה נטען, כי מעשיה של המשיבה מלמדים, מעצם טיבם ונסיבותיהם, על המסוכנות הרבה הנשקפת הימנה. המבקשת טענה בנוסף, כי מסוכנותה של המשיבה מתחזקת לנוכח האמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינה, בהם נאמר כי "קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות פוגענית בעתיד, וכי לא ברורה מידת יכולתה ומחויבותה של המשיבה להימנע מפעילות במרחב החברתי, באופן שיכולה ליצור מצבי סיכון בהם היא עלולה להפעיל לחץ, לנצל ולהשפיע על אחרים במטרה להשיג את מטרותיה". בנוסף, הובהר על ידי המבקשת, כי חלופות המעצר שהוצעו בעניינה של המשיבה נשללו על ידי שירות המבחן. עוד נטען,

כי קיים יסוד סביר לחשש ששחרורה של המשיבה יביא לשיבוש הליכי המשפט, נוכח המעשים המיוחסים לה; והעובדה כי לחובתה עומדת הרשעה בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, משנת 2015.

16. אשר להליך העיקרי, מסרה המבקשת כי דחיות רבות מטעם ההגנה, בין היתר לצורך הסדרת הייצוג בתיק ולימוד חומרי החקירה, עיכבו את תחילת משפטה של המשיבה. לדברי המבקשת, התיק קבוע לדיון לצורך הגשת תיק מוצגים ליום 30.04.2018; ולישיבת הוכחות ראשונה ביום 07.05.2018; וכי על המשיבה להגיש את תשובתה המפורטת לאישומים בכתב, עד ליום 02.05.2018. המבקשת הוסיפה וטענה, כי נקבעו 13 מועדי הוכחות נוספים, בתוך תקופת הארכת המעצר המבוקשת.

הדיון בבקשה

17. במהלך הדיון בבקשה שהתקיים לפניי, ביום 15.04.2018, חזרה ב"כ המבקשת, עו"ד נילי פינקלשטיין, על טיעוניה לעניין מסוכנותה של המשיבה, והפנתה לתסקירי שירות המבחן, מהם עולה כי אין בחלופות המעצר המוצעות כדי לאיין את רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת הימנה. בתגובה לטענות המשיבה, כי יש לשחררה לחלופת מעצר בדומה לנאשמים האחרים, הפנתה ב"כ המבקשת להחלטת בית המשפט המחוזי, מיום 12.04.2018. ב"כ המבקשת הבהירה, כי במסגרת החלטה זו, אבחן בית המשפט המחוזי בין הנאשמים האחרים, לגביהם המליץ שירות המבחן לשחררם למעצר בפיקוח אלקטרוני ואנושי, לבין המשיבה, שבעניינה נקבעה רמת מסוכנות גבוהה, כאשר שירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרורה לחלופה, בהיעדר חלופת מעצר ראויה. בהמשך לכך, טענה ב"כ המבקשת, כי קיים הבדל בין מספר האישומים המיוחסים למשיבה, לבין מספר האישומים הקטן יותר המיוחס לנאשמים האחרים; וכי למשיבה יש עבר פלילי רלוונטי, ובין היתר היא הורשעה בעבירות שיבוש מהלכי משפט, וזאת בניגוד לנאשמים האחרים. לאור האמור, סבורה ב"כ המבקשת כי יש להורות על הארכת מעצרה של המשיבה, כמבוקש.

18. מנגד, טען ב"כ המשיבה, כי יש לשחרר את המשיבה למעצר בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח אנושי, בהתאם למתווה שהומלץ בחוות הדעת הפרטית שהוגשה מטעם ההגנה. לשיטת ב"כ המשיבה, אין פסול בכך שחלק מן המפקחים מזדהים עם דעותיה של המשיבה, ואין בכך משום עבירה או טעם לפגם, המצדיק את פסילתם של המפקחים על ידי שירות המבחן. עוד נטען על ידי ב"כ המשיבה, כי אין בהעדר היכרות בסיסית בין חלק מן המפקחים לבין המשיבה, כדי להביא לשלילתם כמפקחים ראויים עבור

המשיבה; וכי פסילתם מטעם זה, עשויה לסתום את הגולל לגבי האפשרות לשחרורה של המשיבה לחלופת מעצר, וזאת לנוכח העובדה כי המשיבה אינה נמצאת בקשרים עם בני משפחתה. ב"כ המשיבה הזכיר, כי המשיבה מצויה במעצר מעל לשנה, ומדובר בהתמשכות ניכרת של ההליכים, שכן למרות שחלפה שנה מאז הגשת כתב האישום נגד המשיבה, טרם ניתן לו מענה, ולמעשה משפטה טרם החל. עוד טוען ב"כ המשיבה, כי בשל מעצרה, נמנעת מהמשיבה האפשרות הנתונה לה בדין לעיין בחומרי החקירה, וכי בדומה למקרים רבים אחרים, בהם נקבע על ידי בית משפט זה כי יש לשחרר נאשם ממעצרו, מפאת הצפי להימשכות הליכים והפגיעה ביכולת הנאשם להתגונן, יש לשחרר גם את המשיבה ממעצר ולו מטעם זה בלבד (בש"פ 7452/16; בש"פ 3669/7; בש"פ 4513/16 ו-2291/18). על יסוד האמור, נטען על ידי ב"כ המשיבה כי הגיעה העת לשחרר את המשיבה לחלופת מעצר, כפי שנעשה בעניינם של הנאשמים האחרים בתיק.

דיון והכרעה

19. אקדים ואומר, כי היה מקום לדון במרבית טענותיה של המשיבה במסגרת ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי, מיום 12.04.2018, לדחות את הבקשה לעיין מחדש בהחלטה לעצור את המשיבה עד לתום ההליכים בעניינה. ואולם, סברתי כי לא ראוי לנתק את טענות המשיבה ביחס להחלטה זו, מבקשת המבקשת להארכת מעצרה של המשיבה ב-90 ימים נוספים. לפיכך, החלטתי להתייחס, במסגרת הדיון בבקשה שלפניי, לחלופת המעצר המוצעת בחוות הדעת הפרטית ולטעמים לפסילתה על ידי בית המשפט המחוזי.

20. כידוע, בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, נדרש בית המשפט לאזן בין חזקת החפות העומדת לנאשם וזכותו החוקתית לחירות, לבין האינטרס שעניינו שמירה על שלום הציבור ובטחונו (בש"פ 9940/16 מדינת ישראל נ' פלוני (29.12.2016); בש"פ 1383/16 מדינת ישראל נ' פלוני (22.2.2016); בש"פ 8619/13 מדינת ישראל נ' פלוני (8.1.2014)). במסגרת איזון זה, שומה על בית המשפט ליתן את הדעת למגוון של שיקולים ואינטרסים מתנגשים. מן העבר האחד, יש לשקול את המסוכנות הנשקפת מהנאשם, כפי שזו נלמדת מאופי העבירות המיוחסות לו ומנסיבות ביצוען; את עברו הפלילי; ואת החשש מפני שיבוש הליכי המשפט והחשש להימלטותו של הנאשם מאימת הדין. מן העבר השני, יש לבחון את עוצמת הפגיעה בחירותו של הנאשם, הנובעת, בין היתר, מקצב התקדמות ההליך המשפטי בעניינו, וממשך הזמן אשר חלף מאז הושם הנאשם במעצר. כאשר קצב התנהלות ההליך המשפטי אינו משביע רצון,

תנוע המטוטלת לעבר זכותו של הנאשם לחירות, ותגבר הנטייה לשחררו לחלופת מעצר (בש"פ 4166/16 מדינת ישראל נ' אבו רזק (25.7.2016); בש"פ 5816/15 מדינת ישראל נ' דריימן (9.9.2015); בש"פ 3343/13 מדינת ישראל נ' אוחיון (3.6.2013)).

21. במקרה דנן, מיוחסים למשיבה, כמו גם לשני הנאשמים הנוספים, מעשים חמורים ביותר, הבאים לידי ביטוי באלימות מילולית העומדת על רף חומרה גבוה. על פי המתואר בכתב האישום, המשיבה קשרה קשר עם כל אחד מהנאשמים האחרים, כדי לפגוע בגורמי הרווחה, בגורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט, ובאחרים. במסגרת זו, פעלו, כנטען בכתב האישום, המשיבה והנאשמים האחרים על מנת להטריד ולפגוע בפרטיותם של עובדי ציבור, שמילאו את תפקידם הכרוך גם בהוצאת ילדים ממשמורת הוריהם ובסכסוכים על משמורת ילדים. בין היתר, פרסמה המשיבה, לכאורה, תכנים מכפישים ובוטים, לרבות תכנים בעלי אופי מיני, כלפי עובדי ציבור ומתלוננים נוספים, ומסרה פרטים מזהים על אודות קטינים המצויים בהליכי משמורת חשאיים. על פי הנטען, המשיבה הגיעה לבתי מגורים של עובדי ציבור, והשמיעה כלפיהם קריאות מבזות, וכן ביצעה עבירות מרמה שונות, ובכלל זה זיוף מסמכים רשמיים של מוסדות המדינה. המסוכנות הנשקפת מן המשיבה עולה בבירור מעובדות כתב האישום, אשר תוארו לעיל, כמו גם מעברה הפלילי, הכולל, בין היתר, עבירות של שיבוש מהלכי משפט. לכך יש להוסיף את העובדה, כי בעת ביצוע המעשים לכאורה, היה תלוי ועומד עונש מאסר מותנה, מעל לראשה של המשיבה, ולא היה בכך כדי להרתיעה מביצוע, לכאורה, של המעשים המיוחסים לה בכתב האישום.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיבה, לפיה לא נשקפת מן המשיבה מסוכנות גבוהה, מאחר שאין מיוחסים לה מעשים הכוללים אלימות פיזית כלפי המתלוננים. פרסומים מכפישים ובוטים כלפי עובדי ציבור ומתלוננים אחרים הם בגדר אלימות מילולית הניצבת ברף חומרה גבוה ביותר, ואין להמעט בחומרת המעשים רק משום שאין מדובר באלימות פיזית (בש"פ 9132/17 זר נ' מדינת ישראל (29.11.2017)). הביטויים הקשים בהם נעשה שימוש, לכאורה, על ידי המשיבה, לצד היקפם הרחב של המעשים, המתפרשים על פני 120 אישומים נפרדים, מספרם הרב של נפגעי העבירה, והעובדה כי המשיבה פעלה, על פי הנטען, באופן שיטתי תוך ניסיון להסוות את מקור הפרסומים, כל אלה מובילים למסקנה כי נשקפת מסוכנות גבוהה מהמשיבה, שאין להקל בה ראש.

נחזור, אפוא, לשאלה כלום יש להיענות, בנסיבות שתוארו לעיל, לבקשה להאריך את מעצרה של המשיבה ב-90 ימים נוספים. משאין מחלוקת בדבר קיומן של

ראיות לכאורה להוכחת האשמה ולגבי קיומה של עילת מעצר, גדר המחלוקת, במקרה דנן, נעוץ בשאלה הנוגעת להמצאותה של חלופת מעצר. הלכה היא, כי בחינת היתכנותה של חלופת מעצר נעשית בדרך של בחינה דו-של-שלבית. בשלב הראשון, יש לבחון את השאלה האם חלופת מעצר כלשהי תסכון, ברמה העקרונית, חלופה העשויה להפיג את מסוכנותו של הנאשם. בשלב השני, יש לבחון את מידת התאמתן של חלופות המעצר הקונקרטיות, אותן הציע הנאשם, בנסיבות העניין (בש"פ 8082/12 אברהם נ' מדינת ישראל (23.12.2012); בש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2012); בש"פ 7792/12 ג'בארין נ' מדינת ישראל (1.11.2012)).

22. בעניינה של המשיבה, דעתי היא כי אין לעצור בשלב הראשון, תוך קביעה כי כל חלופת מעצר לא תסכון, כך שאין מקום לבחון חלופות כאלה ואחרות. כפי שנקבע לגבי הנאשמים האחרים, והגם שהיקף המעשים המיוחסים למשיבה רב יותר, מן הראוי לבחון, בכובד ראש, בנקודת הזמן הזו, את האפשרות לשחרר את המשיבה לחלופת מעצר הדוקה והולמת, שיהא בה כדי להפיג את מסוכנותה הרבה. ואכן, במקרה דנן, בית המשפט המחוזי עשה מאמצים רבים על מנת לאתר חלופה ראויה, שיהא בה כדי לענות על הדרישות וליתן מענה מספק למסוכנותה של המשיבה. ואולם, בסופו של יום, לא נמצאה, למרבה הצער, חלופה כזו. שירות המבחן ביצע בחינה מקיפה ומעמיקה של המפקחים המוצעים, במסגרת חוות הדעת הפרטית, ובין היתר בחן את שאלת הזדהותם ומעורבותם בפעילותה של המשיבה, ואת מידת היכרותם עמה, כמו גם את יכולתם לשמש דמויות בעלות סמכות משמעותית בכדי למנוע מצבי סיכון. כאמור, ראיתי לבחון את החלטתו של בית המשפט המחוזי, בהקשר הנדון, לגופו של עניין, ולאחר זאת הגעתי לידי מסקנה כי צדק בית המשפט המחוזי, בהחלטתו שלא לאשר את החלופה המוצעת. זאת שכן, לטעמו של בית המשפט המחוזי יש ממש בעמדת שירות המבחן, לפיה המפקחים המוצעים אינם מתאימים לתפקיד שקיבלו על עצמם, למרות שלא נמצא דופי אישי בהם, ועמדה זו נסמכת על נימוקים עניינים ומהותיים. סבורני, כי אין די בעובדה כי המפקחים המוצעים מגלים מחויבות כלפי המשיבה ומבינים את הנדרש מהם בתפקיד מפקח, כדי ללמד בהכרח על יכולתם להטיל מרות כלשהי על המשיבה, ולהבטיח קיומה של חלופת מעצר הרמטית והדוקה. מקובלת עליי גם ההבחנה שעשה בית המשפט המחוזי בין המשיבה לבין הנאשמים האחרים, לגביהם המליץ שירות המבחן על שחרורם לחלופת מעצר, ואף נמצאה בעניינם חלופת מעצר מתאימה. בניגוד לנאשמים האחרים, לא הוצעה עבור המשיבה חלופה הולמת, וזאת בנוסף לקיומם של הבדלים אחרים ביניהם, היינו: מספר האישומים הרב יותר המיוחס למשיבה ועברה הפלילי. על יסוד האמור, תמים דעים אני עם בית המשפט המחוזי, כי אין לראות בחלופה המוצעת בחוות הדעת הפרטית, כמו גם בחלופות הרבות שנבחנו

ונפסלו על ידי שירות המבחן, משום חלופה ראויה והולמת, ולפיכך אין מנוס, בנסיבות אלה, מהארכת מעצרה של המשיבה, כמבוקש.

יחד עם זאת, אינני רואה בכך משום נעילת שער עבור המשיבה, וככל שהיא תציג חלופת מעצר אחרת, אשר יהא בה כדי להפיג את המסוכנות הרבה הנשקפת הימנה, וליתן מענה הולם לסיכון הפוטנציאלי להישנות ביצוע עבירות דומות, וליכולתה לעמוד בתנאים ובמגבלות הנלוות לשחרור מהמעצר, ניתן יהיה לבחון את הדבר פעם נוספת, מתוך מגמה חיובית.

עוד יש לציין, כי למרות טענות ב"כ המשיבה, נראה כי ההליך המשפטי נכנס למסלולו, ויש לקוות שהדיונים יתקיימו ברצף, על מנת למנוע התמשכות בלתי סבירה של ההליכים המשפטיים.

23. סוף דבר, החלטתי להיעתר לבקשת המדינה, והנני מאריך את מעצרה של המשיבה ב-90 ימים נוספים, החל מיום 05.04.2018, או עד למתן פסק דין, בתפ"ח 17-04-14615, בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ב' באייר התשע"ח (17.4.2018).

ש ו פ ט